

L'esclletxa salarial entre homes i dones

Ja fa molts anys, que per primera vegada les dones, vam sortir al carrer per tal de reclamar allò, que en aquell moment, consideràvem primordial per al nostre desenvolupament dins la societat: el dret a votar.

En el pas del segle XIX al segle XX, a nivell mundial, les dones vàrem enfrontar els poders establerts per les normes socials, culturals i polítiques i vàrem mantindre una forta pugna amb ells, fins que al febrer de 1918, ens va ser reconegut el dret al vot, malauradament, les dones espanyoles no vam poder exercir aquest dret fins el 1933.

Si situem dins el marc històric de l'època, l'educació que rebíem les dones, vorem que a la majoria, se'ns educava per a ser només dones obedients amb els nostres marits, mares abnegades, bones mestresses de casa i poca cosa més, per tant, podem imaginar quina sostracada va representar per a aquella societat tant encorsetada dins d'unes normes rígides i d'obligat compliment per tal de mantindre l'estatus, que un grup de dones organitzades arreu del món, fes sentir la seva veu i acabés guanyant la batalla. Eren les sufragistes i les seves armes, eren la veu, una banda de color lila al voltant del cos i la voluntat ferma que les coses canviessin.

I així, vàrem guanyar una batalla.

Les dones, sempre hem tingut papers secundaris. En el que podríem anomenar treballs de primera línia i de prestigi, aquests llocs s'han guardat per a homes. El nostre paper ha sigut treball de segona línia, el de mare, el de cuidadora, etc., sempre hem estat allí a on hem fet falta, hem cuidat els fills i les filles, el marit, els pares, els camps, els negocis i la casa. Tot el treball d'una vida, que moltes vegades no està ni pagat ni recompensat.

I així, poc a poc, els treballs s'han anat masculinitzant i feminitzant, donant per sentat que hi ha treballs que només són de dones i n'hi ha que només són d'homes, sent un plus a l'hora de la retribució monetària, l'esforç físic, el lideratge, la càrrega de treball o la perillositat, qualitats sempre lligades als anomenats treballs d'homes i deixant fora d'aquest joc la minuciositat, la destresa i la polivalència, qualitats lligats a la força de treball femenina, i deixant de ademés, fora de banda i sense consideració, el lideratge femení.

Moltes han sigut les veus que s'han alçat, en vers d'aquesta masculinització o feminització, i pot ser gràcies a això, la classe política ha hagut de parar un moment, escoltar els agents socials i als col·lectius, que han posat damunt la taula el problema de l'esclletxa salarial i legislar per una igualtat real entre homes i dones: ***a mateix treball mateixa remuneració***.

Així, es va legislar i el resultat va ser la Llei Orgànica 3/2007 de 22 de març per a la Igualtat efectiva entre homes i dones i posteriorment, amb el Reial Decret Llei 6/2019 del 1 de març, de mesures urgents per tal de garantir la igualtat de tracte i d'oportunitats entre dones i homes en el treball.

Podem estar molt contentes i satisfetes, ja han legislat i la llei ens empara, podem estar tranquil·les, si fem el mateix treball que un home, hem de cobrar el mateix, es senzill i fàcil d'entendre-ho, no?

No vull ser pessimista, però vàrem guanyar una batalla i prou.

Segons dades del propi Ministeri d'Hisenda, en tancar l'any 2020, la diferència salarial entre una home i una dona, en el conjunt d'Espanya, és de 4.195€, les dones hauríem de cobrar un 28.6% més per tal d'igualar el sou dels homes. A la Comunitat Valenciana, les dones cobrem un 22.5% menys que un home, això vol dir que treballem 82 dies gratis a l'any.

Les grans empreses, aquelles que si es constipen i esternuden fan trontollar l'economia, vull dir les que formen l'IBEX 35, afirmen que paguen un 30% menys a les dones que als homes. ACS i Mediaset paguen un 25% més als homes que ocupen llocs directius, El Corte Inglés un 8.8% també a favor del homes, Inditex es salve i paga un 0.8% més a les dones.

I com ho porten els bancs? Bankia, paga als homes un 15.9% més que a les dones, el Banc de Sabadell un 11.95%, i Telefónica, que ha presentat els seus comptes del 2020 i ha guanyat un 38.5% més que l'any 2019, en diners 1.582 milions d'Euros, paga un 21.36% menys a les dones.

Aquestes dades, que semblen molt llunyanes, reflecteixen la realitat del país en el que vivim, molta teoria, molta pràctica i poca realitat.

Tots aquests indicadors, ens demostren que sí, que ens queda molt de camí per arribar a la igualtat real i justa entre homes i dones i la educació dels nostres fills i filles ha de ser la primera eina vàlida a l'hora de construir una nova visió de la societat, una societat que moltes vegades els educa primer que nosaltres.

No podem baixar la guàrdia, tots els moviments que hem fet fins avui dia han marcat un abans i un després en la història del nostre país i hem de seguir lluitant pel nostre futur i pel futur de la resta de dones, ja que com a dones, mai pararem de defensar allò que ens pertoca com a membres de la societat.

Rossell, 8 de Març de 2021

Esmeralda Muñoz

Regidora Ajuntament de Rossell